

Sărbători... cu har

Îmi aduc aminte de un an când surioara mea, mai mică cu trei ani, și cu mine am avut parte de o Sărbătoare a Nașterii Domnului tristă, fiind acasă, numai cu bunica. Pentru părinții mei, însă, acel Crăciun a însemnat o mare experiență din viața lor cu Dumnezeu. Cu câteva zile înainte de Sărbătoarea Nașterii Mântuitorului, printr-o prorocie venită prin Nina, o fetiță de vreo 9-10 ani, Domnul i-a cerut mamei mele să plece în lucrarea Lui împreună cu câțiva frați și surori. Și ea a plecat.

După câteva zile, Domnul l-a trimis și pe tatăl meu împreună cu un alt grup de frați. Fetița aceea, Nina, era în grup cu tatăl meu, și Domnul le vorbea prin ea unde trebuie să meargă și ce să facă. Au fost în localități pe unde nu erau credincioși, și în urma lor au luat ființă biserici.

Îmi povestea tati că erau în localitatea Dulău și era spre seară. Era timp de iarnă. Domnul le-a vorbit să plece într-un alt sat, la o distanță de circa 10 kilometri prin pădure. Frații din Dulău i-au rugat să nu plece, pentru că era târziu, dar ei l-au ascultat pe Domnul, care le-a spus că acolo unde se vor duce are de mântuit multe suflete și trebuie să-L mărturisească. Nu cunoșteau pe nimeni acolo și nici nu mai fuseseră vreodată acolo. Când au ajuns la marginea localității Dulău, soarele era către asfințit. Fetița a ridicat mâinile sus și parcă zbura deasupra pământului. Toți mergeau după ea și nu se știe cum s-a întâmplat, dar soarele nu era încă asfințit când au fost deja la marginea celeilalte localități. Acolo, Domnul le-a vorbit din nou: „Intrați în sat și acolo unde vă voi arăta că trebuie să vă opriți, să întrebați: „Ne primiți la voi?” Și ei vă vor răspunde: „O! Ca pe Dumnezeu!”

Și exact așa s-a întâmplat. Au intrat în sat și mergând așa, pe o stradă, Duhul Domnului a oprit-o pe fetiță și le-a spus că acolo este locul pregătit. Au bătut la geam și le-a deschis o femeie. Ei au întrebat-o, după cum li s-a spus:

- Ne primiți la voi?

- O, ca pe Dumnezeu! le-a răspuns femeia, și i-a poftit în casă.

Gazdele au chemat în casa lor și pe vecini și pe rude, și s-a umplut casa.

Frații le-au vestit mântuirea și s-au întors mulți la Domnul în noaptea aceea. Chiar acolo a luat ființă biserica din acea localitate.

Ca o confirmare a acestei lucrări, vreau să vă povestesc ce am auzit acum câțiva ani. Prin 2005 eram musafiri, eu și soțul meu, invitați la o familie din Sâmbăteni, județul Arad. Tot acolo au mai venit și alți frați musafiri din alte localități. Eu le-am povestit, întâmplător, exact această lucrare, pe care o știam din copilăria mea de la tati. Am rămas mirată când un frate ne-a spus că el știe că așa s-a întâmplat, de la mătușa lui, în a cărei casă au fost primiți atunci tati și cu grupul de frați. Nu a știut însă că a fost chiar tatăl meu printre ei. A fost o confirmare a povestirii mele și o edificare pentru toți cei ce eram acolo.

Timp de două săptămâni au mers tot așa și au ajuns în gară la Timișoara. Aici, în gară, armata verifica actele fiecărui, căci era după război și Timișoara era aproape de graniță. Tati nu avea niciun act la el, pentru că atunci când Domnul i-a vorbit să plece, era în biserică. În timp ce se prorocea, tati s-a gândit: „Voi pleca, dar întâi să trec pe acasă ca să-mi iau buletinul.” În acel moment, Domnul i-a spus din nou: „Nu te gândi așa, că n-o să ai nevoie de el. Eu îți voi purta de grijă. Oare nu i-am trimis pe ucenicii Mei și le-am spus să nu își ia cu ei nimic?” Mirarea tatălui meu era mare, pentru că fetița aceea nu știa prea multe din ce scrie în Biblie. Era doar un copil. Deci au plecat direct din biserică. Acum, când s-a văzut cu soldatul în față care le verifica actele, s-a rugat în gând și a zis: „Doamne, Tu mi-ai spus să nu port această grijă! Acum scapă-mă!” Soldatul stătea în față lui și a întins mâna spre el ca să-i ceară actele. A stat așa cu mâna întinsă, fără să poată spune un cuvânt. A plecat de la el și i-a verificat pe alții. S-a întors din nou la el și i s-a întâmplat la fel. Atunci a plecat definitiv de la el.

Din gară au mers la o soră, Catița, care era consăteană cu noi. Acolo, Domnul și-a arătat măreția, din nou. Pe vremea aceea era mare criză de pâine și se putea cumpăra doar pe cartelă. Ei erau un grup de vreo 12 persoane. Sora Catița ar fi vrut să-i

pună la masă, pentru că îi vedea că erau flămânzi. Dar ce să le dea, că nu avea pâine. În acel moment a bătut cineva la geam. Afară era un frate cu un săculeț în spate.

- Sora Catița, nu ai nevoie de pâine? Eu am scos cartela pe o săptămână și nu am nevoie de atâta pâine.

Și astfel Domnul le-a arătat din nou că le poartă de grijă. Apoi, seara, sora Catița i-a dus undeva la rugăciune. Era și ea curioasă să vadă ce se va întâmpla cu ei, că nu mai întâlnise așa o lucrare. Acolo era un băiețel de 5 ani care avea darul prorociei. Prin el Domnul i-a vorbit tatălui meu pentru ultima oară în acea călătorie: „Bărbatule! Te-am încercat ca pe Avraam și ți-am văzut credința și dragostea și de aceea Te voi binecuvânta pe tine și familia ta până la al patrulea neam. Întoarce-te acum acasă, că am încă mult de lucru acolo cu tine.” Și așa s-a întors tati acasă, spre bucuria mea și a surioarei mele.

Mărioara Măcelaru, Biserica Elim, Timișoara

Extras din cartea cu mărturii
„Însemnări pe ușorii casei”,
apărută la Editura
Casa Literaturii Creștine.

Comenzi la Libraria CLC Timișoara,
calea Aradului 17, tel.: 0256424664,
e-mail: clctimisoara@clcromania.ro,
www.clcromania.